

Nørresundby (Kirk) udtalte sig ret udførligt ved første Behandling. Vi er enige med ham i, at Bestemmelsen i Lovforslagets § 30, Punkt 1, ikke vil faa nogen Betydning for mindreaariges Vedkommende, idet Dommen ofte ikke bliver effektiv, og derfor foreslaar vi, at Ordet „begaar“ indsættes i Stedet for „kendes skyldig i“, saaledes at Husbonden, naar Tyendet begaar nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, ikke skal være pligtig at beholde det.

I Lovforslagets Kapitel 2, § 33, staar der, at Retsforholdet mellem Husbonden og de i hans Tjeneste staaende Personer, der er fyldt 18 Aar, beror paa Parternes Overenskomst. De maa altsaa selv om, hvorvidt de vil ind under Loven eller ikke. Det har vi givet vor Tilslutning og har altsaa paa dette Punkt holdt os til Ministerens Forslag, idet vi mener, at det stemmer bedst med den Udvikling, der har fundet Sted. Tyendet staar nu lige saa selvstændigt som andre Mennesker, og de maa selv ved Overenskomstens Indgaaelse bestemme, om de vil ind under Loven eller ikke. Vi kan derfor ikke følge det Flertal, som foreslaar Ændringer paa dette Punkt.

Ændringsforslag Nr. 38, hvorefter der skal indsættes en ny Paragraf om, at der skal vælges Forligskommissioner i de forskellige Kommuner, tillægger vi en meget væsentlig Betydning, ikke alene fordi disse Kommissioner vil være i Stand til at forlige Parterne i de allerfleste Tilfælde — der er ikke megen Mening i, og det er heller ikke til megen Nytte, at der føres Processer om disse Sager —, men ogsaa fordi Parterne vil have en Følelse af, at disse Kommissioner, der vælges af de kommunale Raad, virkelig omfatter Tyendeforholdet med Interesse, og det kan komme det mindreaarige Tyende til gode i ret stor Udstrækning: Jeg tror, at disse Kommissioner vil værne det umyndige Tyende tilstrækkeligt mod uforvarlig Udnyttelse. Derfor har vi tillagt denne nye Paragraf overordentlig stor Betydning. Allerede i Tyendekommissionen var der megen Tale om at faa oprettet saadanne Forligskommissioner.

Jeg skal med disse Ord anbefale at stemme for det, Udvalget har været enig om, men jeg vil ogsaa henstille til ærede Medlemmer at følge det Mindretal, paa hvis Vegne jeg her har fremsat disse Bemærkninger. Vi tror, at det vilde være praktisk og gavnligt, om disse Ændringer blev foretaget.

Ulrich: Det er snart længe siden, dette Lovforslag blev fremsat for det høje Ting, det var, saa vidt jeg husker, den 22. November 1918. Jeg for min Part beklager, at det har været saa længe, inden det er lykkedes at føre dette Lovforslag frem til anden Behandling. En af Grundene til, at det har været saa længe, maa vel nok søges i den Uoverensstemmelse, der har været imellem den højtærede Justitsministers oprindelige Forslag og de Tanker, som den højtærede Justitsministers Parti og Socialdemokratiet har haft om denne Sag, og jeg vil antage, det har kostet megen Møje og Besvær at faa sammenarbejdet disse forskellige Tanker, men Resultatet foreligger altsaa nu, og Resultatet er da det, at den højtærede Minister har maattet bøje sig og forandre sit oprindelige Forslag til Kapitel 2, § 33. Partiet Venstre og det konservative Folkeparti har accepteret Ministerens Affattelse af Kapitel 2, § 33, men hans eget Parti og Socialdemokraterne er gaaet imod den. Naar vi ønsker at fastholde den Affattelse, hvori den højtærede Minister fremsatte denne Paragraf i Lovforslaget, er det grundet paa, at vi anser den for at være den bedste. Der staar i Kapitel 2, § 33, at hvad angaar Medhjælpere over 18 Aar, beror det paa Overenskomst, om disse Mennesker skal falde ind under Loven eller ikke; men saa staar der endvidere, at dersom der ikke er nogen Overenskomst, falder de ind under Lovens Kapitel 1. Dette er meget fornuftigt og udmærket betryggende for disse Mennesker; men naar det ikke staar der, vil de ikke komme til at nyde godt af den Beskyttelse, som Kapitel 1 virkelig yder Medhjælpere under 18 Aar. Efter den Affattelse, som Socialdemokraterne og de Radikale nu ønsker at give § 33, vil disse Mennesker, som ikke har sluttet nogen Overenskomst, gaa Glip af den udmærkede Beskyttelse, som Loven ellers vilde give dem, og derfor ønsker vi fra vor Side at fastholde Kapitel 2, § 33, i den af den højtærede Justitsminister oprindelig fremsatte Skikkelse. Jeg vil jo antage, at den højtærede Justitsminister ved Afstemningen vil stemme imod sit oprindelige Forslag, hvilket jeg beklager; men jeg vil dog anbefale, at Tingets ærede Medlemmer betænker meget nøje, om man ikke begaar Uret mod disse Mennesker, hvis man ikke vedtager Lovforslaget i den af os foreslaaede Form.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de forskellige Ændringsforslag, som